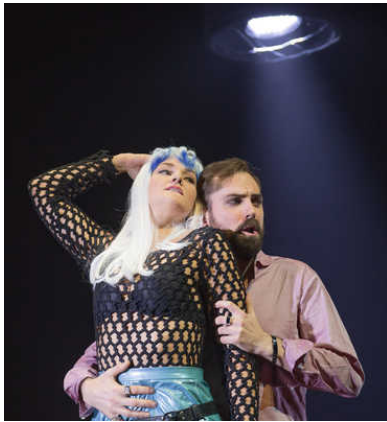

In Verdi's Rigoletto heeft iedereen twee gezichten en dat zien we op het podium plaatsvinden, ostentatief en traag.

Veerle Sanders als Maddalena en Elmar Gilbertsson als Il Duca di Mantova.

Foto Morten de Boer

De vaart en humor gaan in de tweede helft wat teloor, maar de zangers zijn goed gecast.

PERSIS BEKKERING

In Verdi's opera Rigoletto heeft iedereen twee gezichten. Hofnar Rigoletto is een professionele bullebak, maar thuis is hij een bezorgde, liefhebbende vader voor zijn dochter Gilda, die hij uit handen van het hitsige manvolk probeert te houden. Zijn werkgever, de hertog van Mantova, is een harteloze casanova, maar als hij Gilda ontmoet, verandert hij in een tedere Romeo. En Gilda zelf blijkt heel wat sensueler dan haar vrome voorkomen doet vermoeden.

In deze nieuwe productie van Opera Zuid, die hiermee haar 25ste verjaardag viert, zien we de metamorfoses op het podium plaatsvinden, ostentatief en traag. De manke Rigoletto (de Zweedse reus Anders Larsson) strompelt het podium op in een belachelijk strakke broek, een reflecterend verkeersvestje, een boa om de hals, veren op het hoofd. Maar als zijn werkdag voorbij is, legt hij een voor een zijn attributen af en veegt de schmink van zijn gezicht.

En niet alleen de hoofdpersonen hebben bij de IJslandse regisseur Stefán Baldursson een verborgen kant. De degelijke huishoudster Giovanna (Marieke Koster) krijgt ineens sexappeal als Rigoletto van huis is: rode lakleren pumps aan, haren los en lippenstift op.

Baldursson, die uit de theaterwereld komt, zet vol in op personenregie. Het decor is nogal non-descript, een terras in een Italiaanse tuin met hier en daar een Ikea-stoeltje. In de laatste akte is het toneel vrijwel leeg op een armoedig hutje na, het etablissement van huurmoordenaar Sparafucile. Deze no-nonsense en eenvoud, een vertrouwen in de kracht van de muziek, zien we vaker bij Opera Zuid.

Dat is een charmante en misschien door geldgebrek gedreven visie, maar de regie moet dat dan wel een opera lang kunnen dragen. Dat lukt bij Rigoletto vooral in de eerste akte. De zangers zijn goed gecast: tenor Elmar Gilbertsson speelt als hertog overtuigend de rol van grijpgrage hunk, en hij beheerst het belcanto fenomenaal; helaas intoneert hij steeds net te laag. Larsson speelt een intrigerende Rigoletto: lompe fysiek en een ietwat autistische blik, die zijn fatale misstap (de geplande moord op de hertog) des te schrijnender maakt. En dat zijn dochter vertolkt wordt door de petite Anna Emelianova (een van de jonge talenten van Opera Zuid) is een grappig contrast.

De vaart, humor en swing lekt er in de tweede helft echter een beetje uit. Emelianova heeft maar één pietà-gezichtsuitdrukking, wat tegen die tijd begint te vervelen. Het orkest onder leiding van Per-Otto Johansson speelt geolied en degelijk, maar misschien wat te bescheiden, te weinig poëtisch, zeker gezien er op het podium niet

genoeg te beleven valt. Maar dit is allemaal relatief; echt saai kan de wervelende muziek van Verdi nooit worden.

Rigoletto

Opera

Regie: Stefán Baldursson. Muziek: Philharmonie Zuidnederland olv Per-Otto Johansson.

15/11, Theater aan het Vrijthof, Maastricht. Tournee t/m 15/12.